

Publicerad 2017-06-13 22:08 av Peter Stjerngrim

Djup sorg, förtvivlan och innerlig saknad fyller min själ stundom var gång jag i min ensamhet ska till att somna, likväl så ock när jag vaknar

I natt

Natten är mörk
ty vintern är här
Ryser till
och fryser
ty kärleken
med sin frånvaro lyser
i denna min verklighet
som utan dig är

Minns ännu den natt
jag kände hur dina skratt
tystnade
när jag tröstade din själ

Minns känslan
när du drog
ditt sista andetag

Ljuset du spred inom mig
när du lät mig känna
hur mycket du önskade
att få förena din själ
med min

Likväl du redan
visste sedan
första gången
våra själar
förenade sig
i den äkta kärleks sången

att såväl
mitt hjärta
min kropp
som hela min själ
för evigt välkomnat dig
då som nu

Ty inom mig
fanns ett tomrum
som var för dig ämnat
såväl när du ännu i livet var
som efter det att du livet lämnat

Jag minns med innerlig smärta
hur bekräftelsen av din död
borde ha slitit sönder
och rämnat mitt hjärta

Saknad var känslan
som fyllde min själ
när jag vaknade
till denna mörka dag

Ty tomrummet
var ej längre tomt
då du förstått
att trots alla åren som gått
min själ
mitt hjärta
Ja, hela min kropp
intet högre önskade
än att din själ
skulle ta sin givna plats
för att fylla mig
med framtidstro och hopp

Likväl
sorgens tårar
stillsamt
tyst
fyllde varje litet
skrymsle och vrå
i mitt hjärta och min kropp

Tiden går
och nu det förflutit
några år

med alltför många
nyttillkomna sår
trots att jag vet
att du finns inom
och omsluter hela mig

Känner ibland
när du låter din närvaro
smeka min hand
din undran över
om det vore bättre
om du släppte taget om mig

Men du vet
att jag dig för evigt behöver
minst lika mycket
som du så ock behöver mig

Ty utan dig
hade min själ
redan sedan länge
lämnat min kropp
och tagit farväl
för att fortsätta resan
genom oändligheten
bortom
tillsammans med dig

Tanken på dig
och allt det
vi aldrig fick
tårar mina ögon
och skymmer
stundom min blick
från den självklara insikt
du under åren som gått
strävsamt med varsam tillförsikt
odlat fram av de frön du en gång sått
inom mig

Insikten om att

det jag har
kan skapa
och som efter mig
kommer att finnas kvar
för att föra mitt arv
vidare mot framtiden
långt efter min död

ännu inte fått tillräckligt
av min närvaro
mitt stöd
min omtanke
min kärlek

för att kunna överleva
den dag de kommer i nöd
och jag ej längre finns där

Ty när de då ser tillbaka
behöver de känna mitt eviga stöd
och att jag i deras minne lever kvar
fyller dem med hopp och tro
som räcker
långt mycket längre än bortom

det vi har så svårt för att förstå
är så innerligt mycket mer
än det var igår

om än likväl det idag är
så mycket mindre
än det vi imorgon
tillbaka får

om vi blott
på ont och gott
oss tillåter
och förlåter
sorgens tårar

- såväl de som gläder

som de som sårar -

om inte,
vore vi dårar

Ty när jag tänker på dig
som finns inom och omsluter mig
Dig som är det ljus
som tränger igenom
belyser och visar vägen
i det svarta mörker
som innesluter och fördunklar
inom

då inser jag att
genom att minnas dina skratt
dina glädjetårar och din innerliga levnadstro
skänker du mig en själslig ro

som ger lindring åt den smärta
vilken stundom kan fylla mitt hjärta
när jag sviktar i min tro

på dig, mig
mina barn
livet i sig
utan dig

Ty det skänker mig
bekräftelse på
att du är
och
förblir inom

Publicerad tidigare här i januari 2008

Den berör min sorg efter någon som var mig innerligt kär
och som gick bort i plötslig sjukdom den 7 februari 2003

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Stjerngrim med Poeter.se id #2820 innehar upphovsrätten